

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Els dos anys que ens esperen

Tenen alguna estratègia a llarg termini?

La remodelació del Govern ha estat el resultat d'una mal dissimulada discrepància que es resum en una pregunta: la política turística l'han de definir els grups parlamentaris que donen suport al Govern o l'ha de seguir decidint el rector d'Andorra Turisme que l'any 2011 (l'aleshores ministre Camp) quan li va signar un contracte blindat i farcit de bitllets, va definir com "el Ferrari" del turisme?

La resposta la vam constatar dijous al vespre: guanya "el Ferrari", perd la ministra Canals i, de retruc, els liberals que la van proposar i que s'empassen la seva defenestració a canvi d'una cosmètica remodelació.

Un ball de cadires que confirma, com escrivia aquí la setmana passada, que hi ha gent que no sap res però vol fer-nos creure que entén de tot.

Sabem, però, que el turisme és el sector que millor representa els estralls de la pandèmia en l'economia.

És el més afectat per les mesures per frenar la Covid que retallaven els dos pilars sobre els quals se sustenta la mobilitat i la interacció social de les persones. Mesures que, per molt que la Cambra de Comerç s'entesti a fer volar coloms, no haurien pas pogut saltar amb un aeroport a Grau Roig. La proposta de Xavier Espot d'assimilar Andorra a una comarca catalana no ha fet més que agreujar la situació.

Tanmateix, la tímida esperança en un estiu millor és un punt a tenir en compte però tocant de peus a terra.

La campanya de vacunació està en marxa. La Unió Europea està enllestit l'anomenat "certificat verd de mobilitat", més comunament anomenat passaport Covid. Tots els senyals indiquen que la gent no ha perdut les ganes de viatjar.

Hi ha, a hores d'ara, moltes incògnites i condicionants:

1. Algú sap si Andorra es podrà integrar en la regulació del passaport Covid europeu?

2. Algú sap quan s'aclarirà l'embolic de restriccions que impossibiliten una planificació ordenada dels calendaris de vacunació?

La proposta d'Espot d'assimilar-nos a una comarca només ha agreujat la situació

Però la recuperació que tots desitgem ha d'incloure també estratègies a llarg termini. Abans de la pandèmia ja es parlava de la necessitat de superar el model turístic clàssic i prestigiar l'oferta per no competir només en preus baixos.

Ara aquesta via s'ha de consolidar si no ens volem ensorrar. Ho deia en el *Propòsit inicial de l'estudi comparatiu entre Liechtenstein, Mònaco, San Marino i Andorra* que el Centre d'Estudis i Recerca Socialdemòcrata (Ceres) hem publicat aquesta primavera: un país *low cost* no és un bon país.

Un sector tan estratègic com el turisme necessita rebre un su-

port explícit i ferm del Govern. I no el té.

L'informe de l'FMI que comentava dimarts passat (BonDia, 4 de maig 2021) ens recorda que encara que es pugui esperar un segon semestre de creixement de l'activitat econòmica s'han accentuat els perills per al país.

La debilitat financera de moltes llars i empreses, la reducció evident de la rendibilitat de la banca i el fort –enorme– augment del deute públic són aquí, encara que el Govern miri cap a l'altra banda.

Portem setmanes buscant aixopluc davant del bombardeig de la comunicació cloroform del Govern que ens explica que tot va la mar de bé.

Com deia el mes passat Felipe González en presentar el seu podcast *Sintonías Infrecuentes*, som en una situació on, "quan tot està malament, n'apareix un que diu que tot està bé". Però, dissortadament, tot no va bé.

S'acosta doncs el moment de la veritat del que serà la postpandèmia: el de la transició des de les mesures excepcionals a una normalitat amb els suports artificials a la baixa.

Una transició amb un sector públic amb nivells estratosfèrics de deute –per molt que la comunicació cloroform expliqués encara divendres passat sopars de duro– no podrà ser mai fàcil ni simple.

Ens espera una transició complicada i difícil. Convindria doncs que els que ens diuen que tot va bé ens expliquessin el seu projecte de país. En tenen?